

Rouwen over Rio

📍 KOEN BREEDVELD

Na Rio won het chagrijn het van de euforie. Technisch directeur Maurits Hendriks kreeg het te verduren. De verkeerde keuzes, op de verkeerde plaats, met de verkeerde emotie. Had het 'focusbeleid' niet gefaald? Wie in hemelsnaam was op het zotte idee gekomen om een 'losersvlucht' in te stellen? Moeten topsporters als kleine kinderen worden behandeld, zoals in het geval-Van Gelder (het kleine kind par excellence)?

Nederland won in Rio negentien medailles. Dat was er één minder dan in Londen, maar drie meer dan in Peking en één onder het gemiddelde sinds Atlanta (20). De acht gouden medailles waren er twee meer dan in Londen. Alleen in Sydney werd ooit meer goud gehaald (12). Ja, er waren teleurstellingen, bijvoorbeeld bij het zwemmen, het judo en het paardrijden. Maar Nederland was trots op Sanne Wevers, die Epke afloste als nationaal turnidool. En bij de wielersport en bij de openwatersporten (zeilen, surfen, zwemmen en roeien) regende het medailles. Vanwaar dan die kritiek, die scepsis?

De afgelopen twintig jaar hebben we van de topsport een medaillefabriek gemaakt. We analyseren ons een slag in de rondte en leggen elke keuze drie keer onder het

vergrootglas. We hebben schema's voor van alles, en registreren elk detail. Zoiets scheidt verwachtingen. We hebben er toch alles aan gedaan? Alles gecontroleerd? Waarom zijn die medailles er dan niet?

Feit is dat we met topsport afhankelijk blijven van bijzondere talenten en wisselende omstandigheden. Wat zand op de weg, een verkeerde pas, en het gejuich verstomt en maakt plaats voor stil verdriet. Dat hoort bij sport en geeft sport zijn magie. *In the end* blijft topsportsucces ongrijpbaar. We kunnen eraan sleutelen tot we een ons wegen, maar uiteindelijk is het niet in onze handen.

De verontwaardiging die bij tijd en wijle neerdaalde over Maurits Hendriks cum suis, is niets anders dan de realisatie dat het zo is, en niet anders. Het is rouwverwerking. Niet van de gemiste medailles, maar van de illusie die ons werd ontnomen dat het leven maakbaar is. Hendriks gaf ons het gevoel dat we een kans maakten, een kans om meer te zijn dan speelbal van het lot. Het bleek ijdele hoop. Dat we nu op Hendriks afgeven, zegt meer over onszelf dan over de man en zijn beleid.

Koen Breedveld
Directeur Mulier Instituut